

ת"פ (חדרה) 66282-06-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 66282-06-23 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט ערן זלר

בעניין: המאשימה:

מדינת ישראל
תביעות חוץ - שלוחת חדרה
ע"י ב"כ עוה"ד רנא זמירו

נגד

הנאשם:

פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד גלעד מנשה
סנגוריה ציבורית

גזר דין

רקע

1. הנאשם, יליד 1983, הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, בשתי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, על-פי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; ובעבירה אחת של תקיפה סתם של קטין או חסר ישע על-פי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין. הודיית הנאשם הייתה בגדרו של הסדר טיעון בו הסכימו הצדדים כי הוא יישלח לשירות המבחן שיגבש תסקיר על אודותיו בטרם יטענו לעונש.

2. על פי כתב האישום המתוקן, בעת הרלוונטית היה הנאשם נשוי לגב'***, והם התגוררו בחדרה יחד עם שבעה ילדים משותפים, שאחת מהם היא ת' - ילידת 2011.

ביום 4.2.23 התקשר הנאשם לאביה של אשתו ושוחח איתו על אודות יחסיו של הנאשם איתה. בעת השיחה אמר הנאשם לאב: "אם היית עובר מה שאני עובר ישראל אתה היית רוצח אותה גם, אתה יודע מה, הייתה רוצח אותה עם כל מה שאני עובר [...] אמרתי לך היית יורה בה אתה אם הייתה עושה מה שעשתה לי".

ביום 3.5.23 בסמוך לשעה 20:00 התגלע ויכוח בין ת' לבין הנאשם, והנאשם סטר לה על לחייה.

בסמוך לאחר מכן וללא כל 'טריגר' תקף הנאשם את אשתו בכך שסטר לה בעורפה.

כשלושה שבועות קודם לכן התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו, על רקע כך כי הנאשם רצה להטיל את מימיו במקלחת; במהלך הוויכוח תקף הנאשם את אשתו בכך שנטל כוס מים ושפך את תכולתה עליה, ובהמשך לכך סטר לאשתו וירק עליה.

תסקירי שירות המבחן

3. **בתסקיר הראשון (5.5.24)** תוארו תולדות חייו של הנאשם, אשר נולד בישראל, למד בפנימייה דתית ובהמשך השתלב במכינה קדם צבאית מתוך רצון להשתלב בתפקידי קצונה; הוא שירת 6 שנים בצבא, ועם התחזקות אמונתו הדתית והתחברותו לחסידות ברסלב השתחרר מהשירות; ב-12 השנים האחרונות עבד כשומר לילה במעון "נווה חורש", ובצד זאת עובד באופן עצמאי כמתופף באירועים. את אשתו - המתלוננת, כיום גרושתו, הכיר כשהיה בן 22, הם התחתנו והולידו 7 ילדים. היחסים הזוגיים לוו בקשיים ממשיים במישורים השונים ויחסים טעונים, ומחלוקות רבות מתקיימות אף לאחר גירושיהם.

באשר לעבירות בהן הורשע הציג הנאשם עמדה קורבנית, תיאר אלימות רבת שנים שהמתלוננת הפנתה כלפיו, צמצם מחומרת מעשיו, והשליך את האחריות להתנהגותו על גרושתו ועל בתו. צוין כי הנאשם הביע נכונות להשתלב בטיפול, אך הוא היה מונע ממוטיבציה חיצונית וחשש מההליך הפלילי. באשר לגורמי סיכון להישנות עבירות ציין שירות המבחן בין היתר את קשייו של הנאשם לגלות אמפתיה לנפגעים, השלכת האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים, והיעדר הכרה שלו בנזקקות לטיפול. מנגד, צוין שיתוף הפעולה של הנאשם עם גורם שיקומי בקהילה, מאמציו לתפקד היטב במסגרת הסדרי הראייה ונכונותו המילולית להשתלב בטיפול.

4. **בתסקיר השני (14.8.24)** עמד שירות המבחן על כך כי חרף כך שהנאשם גדל במערכת משפחתית שאינה תומכת ומיטיבה הוא הצליח להתפתח סביב הצלחות שחווה במעלה הדרך. צוין כי במישור הזוגי לנאשם יש עמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה, קושי להכיר בצרכי האחר ונטייה להשליך את הגורמים לתוקפנותו על אחרים, ולספק להתנהלותו צידוקים מן התורה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם והמתלוננת חוו משבר גירושין קשה אשר היה מלווה בתלונות הדדיות תוך מעורבות של גורמי הרווחה והפנייתם לטיפול במסגרת זו, איתו משתף הנאשם פעולה - אך המחלוקות הרבות ביניהם והטענות ההדדיות לא התמתנו.

צוין עוד כי הנאשם שולב בקבוצה טיפולית ייעודית אף מטעם שירות המבחן; הוא הגיע לכל המפגשים והביע רצון להמשיך את השתתפותו. הנאשם מסר כי פוטר לאחרונה מעבודתו כשומר לילה במעון "נווה חורש", זאת בשל טענות על תפקוד לקוי בעבודה, ובשל מצבו הכלכלי הקשה הוא מתקשה לעמוד בתשלום המזונות לגרושתו.

באשר לגורמי סיכון להישנות התנהגות אלימה צוין כי הנאשם נוטה להתמקד בצרכיו ומגלה קושי לגלות אמפתיה לפגיעה במתלוננת; הוא בעל נוקשות חשיבתית ונטיה להשליך את האחריות על אחרים, והוא מונע מתוך מוטיבציות חיצוניות ולא מתוך הכרה כי עליו לעבור שינוי. מול אלה צוינו התמדתו בהגעה למפגשים הטיפוליים, שיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ומאמציו לתפקוד הורי תקין כשילדיו נמצאים אצלו. התסקיר המליץ להעמיד את הנאשם תחת צו מבחן למשך שנה, במהלכה ימשיך להשתתף בקבוצה טיפולית ייעודית.

בנוגע לשאלת ההרשעה בדין. שירות המבחן ציין כי הנאשם הרואה את עצמו אדם שומר חוק חושש מהרשעה ומהכתמת שמו; צוין כי הנאשם אינו עובד כיום ומשכך לא היה בידו להציג פגיעה קונקרטית אפשרית בתעסוקתו, אך עם זאת הוא הביע חשש מפגיעה מהזדמנויות תעסוקתיות בעתיד. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם בדין ולהטיל עליו 100 שעות של"צ, זאת על מנת שלא לפגוע בהזדמנויות תעסוקתיות בעתיד מה שיפגע באפשרות של הנאשם לפרנס את ילדיו, וכן כדי לא להחמיר את מצב הקשר עם גרושתו.

5. **בתסקיר השלישי (24.12.24)** נכתב כי הנאשם מגיע באופן סדיר למפגשים הטיפוליים, וכי הדבר מסייע לו. צוין כי הנאשם טרם חזר לעבוד, הפסיק לאחרונה לקבל קצבת אבטלה והוא מעוניין לחזור לעבוד כדי להצליח לעמוד בהתחייבויות שלפתחו. שירות המבחן העריך כי חלה הפחתה במסוכנות להישנות עבירות, שכן הנאשם מתמיד בקשר הטיפולי, אם כי הקונפליקט בין בני הזוג לשעבר עדיין נמצא בעצימות גבוהה. **באשר לשאלת ההרשעה:** התסקיר עמד על הרשעתו של הנאשם מיום 4.3.24 ועל חומרת מעשיו, ומול אלה ציין את משמעות הרשעתו על תחום פעילותו, חששו מפני פגיעה באפשרות שלו להתפרנס ולפרנס את שבעת ילדיו, ושיתוף הפעולה שלו. בסופו של דבר שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו בדין, והמליץ להעמידו בצו מבחן למשך שנה, לחייבו לבצע של"צ בהיקף של 100 - אותו נמצא כשיר לבצע, וכן לחייבו לחתום על התחייבות כספית.

טיעוני הצדדים לעניין ההרשעה ולעונש

טיעוני המאשימה

6. כראיות לעונש הגישה ב"כ המאשימה את הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1) - המחזיק הרשעה אחת מיום 4.3.24; ואת כתב האישום בו הורשע וגזר הדין שהוטל עליו (ת/1א).

באשר לשאלת ההרשעה. התובעת טענה כי אין כל מקום לסיים את ההליך ללא הרשעה. לדבריה, הנאשם אינו עומד בתנאי **הלכת כתב**. היא ציינה כי לחובתו כבר הרשעה קודמת, וטענה כי לא הוכחה פגיעה קונקרטית בנאשם אם הרשעתו תיוותר על כנה, ועוד עמדה על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, והפנתה בהקשרים אלה לפסיקה.

לעניין העונש טענה כי הנאשם פגע בערכים מוגנים שהם שלווות נפשם של המתלוננות והגנה על ביטחון וגופן, והוסיפה כי המעשים מקבלים חומרה יתרה שעה שנעשו בתוך התא המשפחתי שנועד לשמש להן מקום בטוח. עוד ציינה כי העבירות בוצעו ללא 'טריגר' מצד המתלוננת וחזרו על עצמן מבלי שהנאשם מפנים את חומרתן, ותוך שהוא מממש את הדברים שאמר לאביה של גרושתו. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם של 6 - 12 חודשי מאסר בפועל, והפנתה לפסיקה התומכת לשיטתה בעמדתה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציינה את גילו של הנאשם ואת הרשעתו הקודמת; עוד טענה כי מתסקירי שירות המבחן עולה כי הוא פועל מתוך מוטיבציה חיצונית וחשש מההליך המשפטי, וכי עדיין מתקיימים גורמי סיכון להישנות העבירות, ובהתחשב בכלל הנתונים שעלו ביקשה להעמיד את עונשו ברף התחתון של מתחם העונש לו טענה.

טיעוני ההגנה

7. הסנגור ציין כי הרשעתו של הנאשם בתיק האחר קשורה קשר הדוק לעבירות שעבר בתיק שנדון כעת. הוא ציין כי עבירות האלימות שעבר הנאשם אינן ברף חומרה גבוהה, ומכאן כי עתירת המאשימה למתחם הענישה לו טענה היא מופרזת. הוא הפנה לתסקירי שירות המבחן ולכך שעולה מהם כי לאורך תקופה ארוכה שיתף הנאשם פעולה היטב עם ההליך הטיפולי. הוא הטעים כי תחום עבודתו ועיסוקו של הנאשם לאורך שנים הוא בעבודה עם קטינים ונוער בסיכון, שכן הוא שימש שומר לילה בנווה חורש - הישן במתחם ליד חדרי הילדים ומשגיח על כל שצריך. לדבריו, הרשעה באלימות נגד קטין תמנע ממנו להמשיך ולעבוד בתחום, ותפגע קשות ביכולתו לפרנס את שבעת ילדיו. ב"כ הנאשם ציין בהקשר זה כי חוק קובע שאם לא ניתן אישור להעדר הרשעות בעבירות אלימות ומין בילדים, לא ניתן לקבל אדם לעבוד במוסדות כאמור. הוא הפנה לחוק למניעת העסקה במוסדות מסוימים של מי שהורשע באלימות כלפי ילדים, וכן לטופס שנמצא באתר משטרת ישראל שעניינו בקשה לקבלת אישור משטרה על העדר עבירות אלימות אשר מפנה לחוק, וטען כי הרשעתו בתקיפת קטין לא תאפשר לו להמשיך להיות מועסק בתחום. הוא ציין לעניין זה כי הנאשם פוטר ממעון נווה חורש, כיוון שלא יכול היה להציג את אישור המשטרה האמור, אולם אם התיק יסתיים ללא הרשעה - הוא יוכל לחזור לעבודה. על יסוד כל אלה ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ככתבה וכלשונה ולסיים את ההליך ללא הרשעתו של הנאשם בדין.

דברי הנאשם

8. הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מצטער מאוד על שאירע, ומאז הוא מנסה לשקם את עצמו. הוא עמד על קשייו הכלכליים, ציין בעניין זה כי פוטר מנווה חורש גם בכלל שלא יכול היה להציג רישום פלילי וגם בשל כך שהיה לו מאוד קשה להחזיק בעבודה נוכח כך שהוא משמורן משותף על 7 ילדים. הוא תיאר כי מאז שילם מזונות מתוך דמי האבטלה שמקבל (שעתידיים להסתיים

בחודש הקרוב), ועמד על הקשיים הצפויים לו למצוא עבודה, ועל כך שהוא יהיה חייב למצוא עבודה ולעבוד בלילות כדי שיוכל להמשיך לשלם מזונות. ציין כי היה לאחרונה בראיון עבודה במעון אחר לנוער בסיכון, שם נאמר לו שלא ניתן לקבלו "בגלל העניין של הרישום הפלילי". הוא תיאר כי במהלך למעלה מעשר השנים האחרונות היה עובד עם נוער בלילות במעון נווה חורש, וכי כיום הוא מסוגל לחזור לעבודה של מספר לילות בשבוע - כדי לדאוג לפרנסה מכובדת. הנאשם הוסיף וסיפר על שירותו הצבאי בסדיר ובקבע - בתחילה ביחידה 8200 בחיל המודיעין, ובהמשך כקצין קבלת קהל במנהל האזרחי וכיועץ לענייני פלסטינים.

דין והכרעה

9. בית המשפט מוסמך להימנע מהרשעתו בדין של נאשם אשר נקבע כי ביצע עבירה פלילית או לבטל את הרשעתו אם כבר הורשע, אלא שסמכות זו מהווה את החריג לכלל לפיו נאשם אשר הוכח כי ביצע עבירה - יורשע בה. הכלל הוא, כי הימנעות מהרשעה תהיה במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם עשוי להיווצר פער ממשי ובלתי נסבל בין הפגיעה שתיגרם לנאשם בשל ההרשעה, לבין התועלת שתצמח לאינטרס הציבורי כתוצאה ממנה (למשל: ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, [נבו] (31.12.07) בפסקאות 9 - 10 לפסק הדין של כב' השופטת א' פרוקצ'יה)).

10. בפסיקה רחבה במהלך השנים נקבע כי ניתן יהיה כחריג להימנע מהרשעתו של נאשם, זאת כאשר מתקיימים שני תנאים מצטברים. **תנאי אחד** הוא כי ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; **והתנאי האחר** הוא כי סוג העבירה אותה ביצע הנאשם מאפשר לסיים את ההליך הפלילי ללא הרשעה - מבלי שהדבר יפגע בשיקולי הענישה האחרים הנוספים, וכן באינטרס הציבורי שבהרשעת מי שביצע עבירה פלילית (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, [נבו] (21.8.97)).

בפסיקת בתי המשפט נקבעו מבחני עזר שונים ליישום נכון של ההלכה שנקבעה בעניין כתב. כך, עוד בעניין כתב עמד המשנה לנשיא דאז - כב' השופט לוין, על מספר גורמים המהווים בעיקרם חלק משיקולי שיקום, אשר מקובל שיש להביאם בחשבון לעת שנשקלת שאלת אי ההרשעה בדין: האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; האם ביצוע העבירה משקף דפוס של התנהגות כרונית של הנאשם, או מדובר בהתנהגות מקרית; יחסו של הנאשם לעבירה - האם הוא נוטל אחריות לביצועה ומתחרט עליה; משמעות ההרשעה על דימויו העצמי; השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו. (וראו גם: ע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 6 - 7 [נבו] (2.4.14)).

11. דומני כי חלק מאותם מבחני עזר אינם מתקיימים בעניין שלפניי. **ראשית**, לנאשם כבר קיימת הרשעה בפלילים מתיק אחר. מדובר בעבירה של הפרת צו בית משפט אשר נועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין אותה ביצע הנאשם ביום 5.5.23, והוא הורשע בה ביום 4.3.24 - אז נגזר עליו מאסר על תנאי. הרשעתו בתיק הקודם הייתה מספר חודשים לאחר שהורשע בתיק שלפניי, והעבירה שם בוצעה בסמוך ממש לעבירות עליהן הוא נותן את הדין כעת; צודק אמנם הסנגור כי העבירה שם קשורה קשר הדוק לעבירות דכאן, וכי מעל פניו נראה כי הרקע לדברים הוא דומה ומסכת ההתרחשויות היא אותה מסכת. בנסיבות אלה לא ברור מדוע הנאשם לא הואשם בגין כל האירועים בכתב אישום אחד, וגם לא צוין בפניי מדוע לאחר הגשת כתבי האישום, הם לא צורפו לדין בפני מותב אחד. מכל מקום, כיום כאשר גליון הרישום הפלילי של הנאשם כבר כולל הרשעה בתיק אחר, לא ניתן להתייחס אליו כמי שאין לחובתו הרשעות פליליות אחרות, מה גם שלא ניתן לומר כי העבירות בהן הורשע בפניי הן ראשונות או יחידות.

שנית, הנאשם הודה אמנם בכתב האישום המתוקן, לקח אחריות ושיתף פעולה עם שירות המבחן; אולם כעולה מהתסקירים, הנאשם מחזיק בעמדות נוקשות הנותנות לגיטימציה להתנהגותו, מתקשה לגלות אמפתיה לנפגעות ולהכיר בצרכיהן, ונוטה לתלות באחרים את הגורמים להתנהגותו. אני סבור כי תפישתו של הנאשם את הדברים אינה עומדת בהלימה לאותם מקרים יוצאים מן הכלל שבהם ניתן יהיה להימנע מהרשעה.

12. באשר לתנאי השיקום, נקבע בפסיקה כי על הנאשם להרים את הנטל להוכיח כי הרשעה תפגע בשיקומו. על פי רוב הטענות בעניין זה התמקדו בפגיעה ביכולת הנאשם להשתלב במקום עבודה או בתחום עבודה כזה או אחר. נפסק בהקשר זה כי על הנאשם להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי בסיכויי להשתקם ולבסס את הדברים על ידי הנחת תשתית ראייתית משכנעת (למשל: **עפ"ג (חי') 44030-02-22 מדינת ישראל נ' בכרי** [נבו] (7.7.22)).

13. בעניין שבפניי נטען כי החוק אינו מאפשר לנאשם לעבוד בתחום בו עבד, ולמעשה נטען כי קיימת פונקציה ישירה בין היעדר יכולתו להציג אישור משטרתי על היעדר הרשעה בעבירה נגד קטינים, לבין פיטוריו, ולכך שהדבר ימנע ממנו בעתיד לשוב לאותו מקום עבודה או לעבודה בעלת מאפיינים דומים. לא שוכנעתי כי אלה הם פני הדברים בהכרח.

החוק למניעת העסקה במוסדות מסוימים של מי שהורשע באלימות כלפי ילדים וחסרי ישע, תשפ"ג - 2023, קובע איסור על קבלה לעבודה והעסקה במוסדות שונים המפורטים בסעיף 1 לחוק, מי שהורשעו בעבירות אלימות או התעללות בילד או בחסר ישע. יצוין כי "ילד" מוגדר בחוק זה כמי שטרם מלאו לו שש שנים, ואילו בתו של הנאשם, לה סטר, היא ילידת 2011 - כך שבעת האירוע הייתה בת 12. יצוין עם זאת, כי על פי **סעיף 368א לחוק העונשין**, "**חסר ישע**" הוא מי שמחמת גילו או מוגבלויות שונות המוזכרות בחוק - אינו יכול לדאוג לצרכיו השונים בעצמו, כך שנראה כי בתו הקטינה נכנסת אמנם לקטגוריה זו. עם זאת, דומני כי נוכח גילה בעת האירוע, כמו גם העובדה כי מדובר בסטירה אחת שנתן לה הנאשם בעיצומו של ויכוח ביניהם - ואשר לא הותירה בה חבלה, הרי שהעבירה כלפיה בוודאי אינה ניצבת ברף חומרה גבוה ביחס לעבירות אחרות

המבוצעות נגד קטינים או חסרי ישע. ממילא הנאשם לא הואשם בעבירה של תקיפת קטין או חסר ישע על פי **סעיף 368 לחוק העונשין**, אלא בעבירה קלה יותר, לפי **סעיף 382(ב)(2) לחוק**, שמהותה היא 'תקיפה סתם' בנסיבות שהמותקף הוא קטין או חסר ישע. תסקירי שירות המבחן גם אינם מצביעים על מסוכנות של הנאשם כלפי קטינים באופן גורף, אלא על כך שהעבירות בהן הורשע בוצעו על רקע קשיים ממשיים ומצב טעון בתוך התא המשפחתי.

סעיף 5 לחוק למניעת העסקה מורה על הקמת ועדת מומחים אשר מוסמכת לתת פטור מאיסור עיסוק לפי חוק זה, והיא מוסמכת לעשות זאת אם שוכנעה כי האדם המבקש פטור אינו מהווה סיכון לילדים או לחסרי ישע. ועדה כזו הוקמה לאחרונה, בראשה עומד שופט, וניתן להגיש לה בקשה באמצעות 'נט המשפט' וכן בכל אחד מבתי המשפט בארץ (פירוט מלא של הדברים נמצא באתר הרשות השופטת).

דומני אפוא כי לא ניתן להצביע על פונקציה חד ערכית בין הרשעת הנאשם לבין היעדר יכולתו לעסוק בתחום בו עסק בעבר או אף לחזור לאותו מקום עבודה, שכן לוועדת המומחים מסור שיקול דעת לפטור אותו מהמכשול שמציב בפניו החוק. הרשעת הנאשם אינה סותמת את הגולל על כל אפשרות תעסוקתית, ואף לא על האפשרות שלו לשוב ולעבוד בתחום בו עבד שנים - והדבר יושפע משיקול דעת ענייני שתפעיל ועדת המומחים אם יפנה אליה הנאשם.

14. הנאשם לא הצליח אפוא להרים את הנטל ולהראות כי הרשעתו תפגע בשיקומו. הפגיעה לה הוא טוען היא אינה הכרחית כפי שהדברים הוצגו, אלא תלויה גם בשיקול דעת - הן של ועדת המומחים ככל שהנאשם יפנה אליה, והן של כל מעסיק פוטנציאלי, ובנסיבות אלה היא לא עומדת בקנה אחד עם הכלל כי הימנעות מהרשעה היא החריג (ראו - **רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל** [נבו] (10.6.14)).

15. נכון אמנם כי בשנים האחרונות מבחן 'הנזק הקונקרטי' רוכך קמעא, כך שבמקרים חריגים, ניתן שלא להרשיע נאשם, באופן שיאפשר לו להתפתח בדרך שתבטיח את שיקומו המוצלח, וזאת על בסיס בחינת מכלול העובדות והשיקולים; וכי בגדר מכלול השיקולים יש להעניק משקל מכריע לכך שהימנעות מהרשעה תבטיח פתיחת דלת של שיקום, אף אם לא הוצג נזק קונקרטי מסוים (למשל: ע"פ 3554/16 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל [נבו] (11.6.17); רע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל [נבו] (29.3.17); ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל [נבו] (3.3.16)). אלא שבעניינו של הנאשם נוספים נתונים נוספים, שחלקם ובוודאי לא כולם לא התקיימו במקרים הללו: ביצוע רצף של עבירות; היעדר הפנמה מלאה של החומרה, וקיומה של הרשעה נוספת.

16. סבור אני, כפי שנקבע בפסקי דין שונים, כי התבחינים הרלוונטיים לשאלת אי ההרשעה צריכים להיבחן על רקע מכלול השיקולים שבפני בית המשפט, לרבות ההשפעה שתהיה להרשעה על אופק חייו של הנאשם - ולא דווקא על מקום עבודה מסוים; וכי מתקיימת אף "מקבילית כוחות" כך שכלל שהעבירה חמורה יותר יידרש הנאשם להראות פגיעה קונקרטית ולא יהיה די בתרחיש

תיאורטי או הוכחת פגיעה כללית יותר (עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** [נבו] (30.12.20)). כאמור מעלה, הפגיעה הקונקרטית אינה וודאית ונותרה מעורפלת למדי. בנוסף, כאמור, חומרת מעשי הנאשם נלמדת גם מכך כי התנהלותו חזרה על עצמה: 4.2.23 - שיחתו עם אבי המתלוננת; 3.5.23: סטירה לבתו הקטינה, וסטירה על עורף אשתו, ושלושה שבועות קודם לכן - סטירה לאשתו, יריקה ושפיכת כוס מים עליה. כשמביאים בחשבון אף את עניין הפרת הצו השיפוטי (5.5.23) - יומיים לאחר תקיפת האישה והבת, הרי שבהחלט לא ניתן לומר כי מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם.

17. על יסוד כל האמור מצאתי כי אין מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם בדין.

18. בעבירות שביצע פגע הנאשם בערכים מוגנים שהם שלמות גופו של אדם, כבודו הבסיסי ותחושת הבטחון שלו. עבירת תקיפת הקטינה באה להגן על ערכים מוגנים שהם שלמות גופה, שלמות נפשה וכבודה. כאשר המעשים מבוצעים בתוך התא המשפחתי המצומצם, בוודאי כלפי בת הזוג וכלפי הבת המשותפת הקטינה, נוספת גם פגיעה בערכים המוגנים של שלמות המשפחה וזכותו של אדם לחיות בבטחון בביתו ולחוש בטוח בקרב משפחתו (ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** [נבו] (11.10.07)).

19. הנאשם ביצע את העבירות בתוך סכסוך מר וטעון עם אשתו דאז ועל רקע סיום יחסיהם הקרוב, שצפוי היה להביא, ואמנם הביא, לפירוק התא המשפחתי - במובן זה שילדיהם המשותפים נאלצים כיום לשהות עם הוריהם בנפרד בהתאם להסדרי ראייה שנקבעו. מדובר אמנם בעבירות לא קלות שטבוע בהן כיעור רב, בין היתר על רקע פערי הכוחות האינהרנטיים בין הנאשם לאשתו ובוודאי בינו לבין בתו; עם זאת, מדובר בהתרחשויות נקודתיות וקצרות, שבוודאי אין לומר עליהן כי הן היו מתוכננות; העבירות היו רגעיות ומתפרצות, נעשו על רקע יחסים עכורים וטעונים בין בני הזוג, ובהזדמנות אחת בעיצומו של וויכוח ובסמוך לו, והאלימות שהופעלה - הגם שהיא בהחלט משפילה ופוגענית - הייתה ברף עצימות נמוך.

20. בהתחשב בכל האמור אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא אינה גבוהה.

21. עיון בפסיקת בתי המשפט מלמד כי הענישה הנוהגת במקרי אלימות במשפחה היא במנעד רחב למדי, התלוי הן בנסיבות האירוע והן בנסיבותיו של כל נאשם. אביא להלן מספר דוגמאות.

22. רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל** [נבו] (28.1.21). המבקש הורשע בכך שהשליך לעבר אשתו נעל, והכה אותה בגבה ובפניה באמצעות נעל אחרת. בית משפט השלום גזר עליו 15 ימי מאסר בפועל ומאסר על תנאי; בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה החמיר את העונש ל- 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות והבקשה למתן רשות ערעור נדחתה. רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** [נבו] (13.1.16). המבקש הודה והורשע בכך שדחף את אשתו, ולאחר

שמעדה בעט בה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל, והטיל 5 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש אך קבע כי הענישה שהוטלה היא מתונה מאוד. בית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות ערעור. **ת"פ (י-ם) 22604-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני** [נבו] (10.9.23). נאשם הורשע על יסוד הודייתו כי במהלך ויכוח עם אשתו סטר לה, בתגובה היא בעטה בו ולאחר מכן הוא זרק את הטלפון הנייד שלו עליה ופגע בבטנה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירה הוא בין מאסר על תנאי עם ענישה חינוכית ועד 12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם, שהיה בעל עבר פלילי, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. **ת"פ (רמ') 26652-11-20 מדינת ישראל נ' פלוני** [נבו] (4.3.24). נאשם הודה והורשע בכך שתקף את בת הזוג שלו מספר פעמים: בעת ויכוח הוא נטל אבן משתלבת, אחז בצמוד לצווארה ואיים עליה בנוכחות בנם בן ה-10; בהמשך הכה אותה ושבר את הטלפון הסלולרי שלה; במועד אחר סטר בפניה, ובמקרה נוסף הכה אותה בפניה והיא התעלפה. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שנע בין מאסר קצר בעבודות שירות ועד 7 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם חודשיים מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, צו מבחן והתחייבות כספית. **ת"פ (י-ם) 31463-05-13 מדינת ישראל נ' פלוני** [נבו] (14.5.14) - נאשם הודה והורשע בכך שנכנס ללא רשות לבית גרושתו, הכה שם את בן זוגה וגרם לו חבלה, וסטר לגרושתו. הוא צירף תיק נוסף שבו הורשע בכך שסטר לבתו וכופף את ידה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שירות לתועלת הציבור ועד למספר חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם מאסר על תנאי, של"צ, צו מבחן ופיצוי למתלוננת.

23. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ולאחר שנתתי דעתי לפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם כלפי אשתו דאז ובתו נע בין רף תחתון של מאסר על תנאי, ועד לרף עליון של 6 חודשי מאסר בפועל.

24. לשם קביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם הבאתי בחשבון את הדברים הבאים:

הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ובכך חסך את ניהול ההליך, ובעיקר חסך את הבאת גרושתו ואת בתו הקטינה להעיד נגדו. טוב ונכון שהדבר נחסך. הודייתו של הנאשם משקפת נטילת אחריות. נכון הדבר כי נטילת האחריות מסויגת במידת מה כפי שפורט מעלה, אך אין להתעלם מכך כי הנאשם חש חרטה על התנהגותו. בנוסף, ובכך חשיבות רבה, לאורך תקופה לא קצרה הנאשם משתף פעולה היטב עם ההליך השיקומי, הוא מגיע לפגישות ורוכש לעצמו כלים מתאימים.

הנאשם מנהל לאורך השנים חיים נורמטיביים, תרם לא מעט בשירותו הצבאי - בסדיר ובהמשך כקצין בקבע, עובד בעבודה קבועה, ומזה שנים ארוכות מתפרנס מיגיע כפיו ומפרנס בכבוד את משפחתו הגדולה.

עוד הבאתי בחשבון לקולא את הרקע המשפחתי הלא פשוט שהנאשם גדל לתוכו, כפי שפורט

בתסקירי שירות המבחן, ובכל זאת הנאשם הצליח לאורך השנים להרים את עצמו, להשיג הצלחות ולהיבנות מהן, ולהקים משפחה רחבה ולתמוך בה.

לא נעלמו מעיניי גם הקשיים הכלכליים הממשיים שהנאשם ניצב בפניהם. הנאשם כרגע אינו עובד, אך עם זאת חובתו החוקית וגם המוסרית היא לתת את חלקו בפרנסת ילדיו. מאליו מובן כי סיטואציה זו היא אינה פשוטה לנאשם, ובדברים שהשמיע בבית המשפט בהחלט התרשמתי כי היא מדירה שינה מעיניו.

25. אני סבור כי במכלול נסיבותיו של המקרה אין מקום לקבל את עתירת התביעה לענישה כה מחמירה, ואני סבור כי יש להטיל עונש שיתחשב באופן ממשי בשיקולי שיקום.

26. בהתחשב בכל אלה, החלטתי להעמיד את עונשו של הנאשם בחלק תחתון של מתחם העונש ההולם, ולאמץ את המלצות שירות המבחן הנוגעות לצו מבחן וביצוע של"צ.

27. אני גוזר אפוא את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר על תנאי של חודשיים, לבל יעבור הנאשם כל עבירת אלימות לרבות איומים, וזאת במשך 18 חודשים מהיום.

ב. אני מטיל על הנאשם צו מבחן למשך 12 חודשים מהיום, כהמלצת שירות המבחן. בתקופה זו יעמוד הנאשם תחת פיקוח שירות המבחן וימשיך בהליך הטיפול במסגרת שירות המבחן.

ג. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות בעמותת "חוכמה ודעת לב חם" כפי המלצת שירות המבחן ובפיקוחו.

הנאשם מוזהר כי אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן ולא יעמוד בתנאי צו המבחן או לא יבצע את השל"צ כנדרש, עניינו יובא מחדש בפני בית המשפט, אשר עשוי לגזור עליו עונש אחר.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 1,500 ₪ להימנע מלעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים וזאת למשך שנתיים מהיום.

המזכירות תעביר את גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ט טבת, תשפ"ה, 19 ינואר, 2025, במעמד הצדדים.